

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 339

Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2015

Ἡ προσευχή τῆς ἔσχατης ὥρας

«Κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν;»

Ἡ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ τῆς ἔσχατης ὥρας.

Κι ἡ προσευχή τῆς ἔσχατης ὥρας.

Συναγμένοι, τούτη τή στιγμή, στήν Πνευματοκίνητη καὶ πνευματοφόρα Σύναξη τῆς Εὐχαριστίας μας, παίρνουμε τήν προσταγή ἀπ' τό Ἱερό μας Εὐαγγέλιο νά προωθήσουμε τή σκέψη μας καί τόν προβληματισμό μας σέ κείνη τή Σύναξη, πού ὀριοθετεῖ τό «ἐδῶ» καί τό «ἐπέκεινα».

Τότε, «συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τά ἔθνη» (Ματθ. κε' 32).

Σ' αὐτή τή Σύναξη ὁ Κριτής θά προφέρει τόν τελικό Του λόγο. Θά προσφέρει τήν αἰώνια κληρονομία τῆς οὐράνιας Βασιλείας στούς ἐργά-

τες τῆς ἀγάπης. Καί θά ἀπωθήσει τούς «κατηραμένους», τούς ἀτομιστές καί καιροσκόπους στό χῶρο πού κυριαρχεῖ ὁ διάβολος.

Ὡστόσο, κι ἀπ' τίς δυό πτέρυγες θά ἀκουστεῖ κάποιος λόγος, πού θά ἀποτελεῖ ἔκφραση κι ἐρμηνεία τῶν ζυμώσεων πού θά ἀναστατώνουν ἐκείνη τήν ὥρα τίς ψυχές.

«Κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν;» θά ρωτήσουν τά πλήθη πού θά στέκονται στά δεξιά.

Τήν ἴδια ἀπορία, ἀλλά μέ ἀρνητική διατύπωση, θά προβάλουν καί κεῖνοι πού θά ἔχουν τοποθετηθεῖ ἀριστερά.

«Κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα... καί οὐ διηκονήσαμέν σοι;» (Ματθ. κε' 44).

Μή θεωρήσετε ἀγεφύρωτη τήν

ἀπόσταση πού χωρίζει τή σημερινή μας Σύναξη ἀπ' τή Σύναξη τῆς ἔσχατης ὥρας.

Καί μή νομίζετε πώς ἡ στάση καί τό περιεχόμενο τῆς προσευχῆς ἐκείνης τῆς στιγμῆς δέν ἀποτελοῦν τόν προβληματισμό καί τήν ἀνησυχία τοῦ «σήμερα».

Ἔτσι, καθώς ἡ αἰώνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι μιά δυναμική καί ἀδιάκοπα ἐνεργοποιημένη πραγματικότητα, ἡ σημερινή λατρευτική μας Σύναξη ἐντάσσεται μέσα σ' αὐτή. Κι ὁ λόγος προσευχῆς, πού ἀναβλύζει τώρα ἀπ' τό πηγάδι τῆς πίστεώς μας, εἶναι μιά νότα τῆς ἀσταμάτητης δοξολογίας μας καί μιά στροφή στό ποίημα τῆς ἰκεσίας μας, πού διατυπώνεται καί θά διατυπώνεται μπροστά στό θρόνο τῆς Χάριτος καί τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ ἴσαμε τή συντέλεια τοῦ κόσμου.

* * *

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ τῆς ἔσχατης ὥρας, εἴτε διατυπώνεται στά χρονικά περιθώρια τοῦ «σήμερα», εἴτε φυλάγεται μέσα μας, γιά νά ἐκφραστεῖ μπροστά στό δοξασμένο Κύριο, εἶναι ἕνας ἄμεσος, προσωπικός διάλογος.

Στό ἀποκαλυπτικό κείμενο τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου μας, πού μιλάει γιά τήν ἔσχατη ὥρα, ὑπογραμμίζεται ἔντονα ἡ ἐγγύτητα. Ἡ ἄμεση παρουσία τῶν ἀναρίθμητων ὑπάρξεων μπροστά στό θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Δέν μεσολαβεῖ ἀπόσταση. Δέν κρύβεται μέ κάλυμμα τό πρόσωπο τοῦ δοξασμένου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἐλεύθερα τά βλέμματα τῶν ἀνθρώ-

πων ἀντικρύζουν τό ὑπερούσιο Κάλλος. Γυμνές κι οἱ συνειδήσεις τους φανερώνουν τίς χάρες ἢ τίς πληγές.

Καθώς περπατᾶμε σέ τούτη τή γῆ καί γράφουμε τήν προσωπική μας ἱστορία, σκιάζεται ἡ ἀμεσότητα. Δεμένοι στήν ὑλικότητα, χρειάζεται νά κάνουμε ὑπέρβαση, γιά νά ἐγγίσουμε τό θρόνο τῶν μεγάλων δωρεῶν καί νά προσευχηθοῦμε. Μέ ὄχημα τήν πίστη, ξεπερνοῦμε τή σχετικότητα καί τήν προσκαιρότητα καί ψηλαφοῦμε τή χαρά τῆς αἰώνιας Βασιλείας. «Βλέπομεν γάρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δέ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον» (Α' Κορινθ. ιγ' 12).

Ὅμως, καί μέσα στήν ἀντανάκλαση τοῦ καθρέφτη μας διακρίνουμε καθαρά τή Θεία παρουσία καί μποροῦμε καί τώρα νά μιᾶμε στό ζωντανό Θεό μέ ἀμεσότητα καί μέ τόνο οἰκειότητας.

Διαλέγω, μέσα στή διαδρομή τῶν αἰώνων καί τῶν ἀνθρώπινων μορφῶν, μιά χαρακτηριστική φυσιογνωμία, πού ἐντυπωσιάζει μέ τό ζεστό ὕφος τῆς προσευχῆς της. Τόν Θεό-πτη Μωϋσῆ. Αὐτόν, πού, ζώντας στήν ἐποχή τοῦ Νόμου καί τῆς σκιάς, δέν τοῦ ἐπιτράπηκε νά στηλώσει τό βλέμμα καί ν' ἀντικρύσει κατὰματα τή δόξα τοῦ Θεοῦ. Καί, παρ' ὅλο αὐτό, «τόν ὁράτον ὡς ὁρῶν ἐκαρτέρησε» (Ἐβρ. ια' 28).

«Ἐγὼ παρελεύσομαι πρότερός σου τῇ δόξῃ μου... ἡνίκα δ' ἂν παρέλθῃ ἡ δόξα μου, καί θήσω σε εἰς ὁπὴν τῆς πέτρας καί σκεπάσω τῇ χειρὶ

μου επί σέ, ἕως ἄν παρέλθω, καί ἀφε-
λῶ τήν χειρά, καί τότε ὅψει τά ὀπίσω
μου, τό δέ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθή-
σεταιί σοι» (Ἐξόδου λγ' 23).

Αὐτή τήν ἀπάντηση πῆρε ὁ φλο-
γερός ἡγέτης Μωϋσῆς, ὅταν τόλμη-
σε νά ζητήσῃ τή χάρη νά τοῦ φανε-
ρωθεῖ ὁ Θεός καί νά τοῦ δώσῃ μέ
τή φανέρωσή Του ἕνα δυνατό σημά-
δι τῆς θεϊκῆς παρουσίας καί τῆς ду-
ναμικῆς προστασίας στό μεγάλο
ἡγετικό του λειτούργημα.

Ὡστόσο, αὐτός ὁ Μωϋσῆς, πού
δέν τοῦ δόθηκε τό προνόμιο νά δεῖ
τόν ἀόρατο καί νά συλλάβῃ μέ τό
βλέμμα του τόν ἀσύλληπτο, διάθε-
τε τήν ἀντοχή καί τήν πίστη καί τήν
καθαρή ἐσώτερη ὄραση, πού τόν
ἔκαναν ἱκανό νά μιλάει στό Θεό μέ
οἰκειότητα καί μέ ἀμεσότητα.

Διαβάζοντας κανεῖς τό βιβλίό τῆς
Ἐξόδου, νιώθει τόν παλμό τῆς προ-
φητικῆς καρδιάς νά μεταγγίζεται
μέσα του κι ἀκούει τή φωνή τοῦ ἡγέ-
τη νά ἀπευθύνεται στόν Κύριο μέ
τόση θερμῆ καί μέ τόση ἀπλότητα,
σά νά βρίσκεται γονατισμένος μπρο-
στά στό θρόνο Του.

«Κύριε, λέει σέ μιά προσευχή του,
ἡμάρτηκεν ὁ λαός οὗτος ἁμαρτίαν
μεγάλην καί ἐποίησαν ἑαυτοῖς Θε-
οὺς χρυσοῦς. καί νῦν, εἰ μέν ἀφεῖς
αὐτοῖς τήν ἁμαρτίαν αὐτῶν, ἄφες,
εἰδέ μή, ἐξαλειψόν με ἐκ τῆς βίβλου»
(Ἐξόδου λβ' 31-32).

Ἡ ἀναφορά αὐτή κι ἡ σχέση τοῦ
Μωϋσῆ μέ τόν Θεό εἶναι τυπολογι-
κή. Εἶναι μιά σχέση, πού συνεχίζεται
μέσα στήν παρεμβολή τοῦ Κυρίου,

πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Κι ἐκφράζεται
δυναμικά στό κλίμα καί στό διάλογο
τῆς προσευχῆς. Ὁ Θεός λαλεῖ «ἐνώ-
πιος ἐνωπίῳ, ὡς εἶ τις λαλήσει πρός
τόν ἑαυτοῦ φίλον» (Ἐξόδου λγ' 11).
Κι ὁ ἄνθρωπος στέκεται κατενώπιον
Κυρίου Παντοκράτορος κι ἀναφέρει
τό δοξολογικό πλοῦτο καί τούς στε-
ναγμούς τῆς καρδιάς του.

* * *

Ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ τῆς ἔσχατης ὥρας,
καθώς ἐκπορεύεται ἀπ' τά χεῖλη τῶν
δικαίων κι ἀκούραστων ἐργατῶν
τῆς ἀγάπης, εἶναι ἕνα φανέρωμα γα-
λήνιας σεμνότητος.

Ἐκεῖνοι πού προσεύχονται εἶναι
οἱ τιμημένοι. «Οἱ εὐλογημένοι τοῦ
Πατρός». Ἐκεῖνοι, πού στό διάβα τοῦ
βίου δέν κλείστηκαν ἐρμητικά στήν
ἀδιαπέραστη φυλακή τοῦ ἑαυτοῦ
τους, ἀλλά βγῆκαν νά συναντήσουν
τόν πόνο καί νά μαζέψουν μέ τήν
ἀγάπη τους τό κλάμα.

Γεμάτη ἡ καρδιά τους μέ θησαυ-
ρίσματα ἀγάπης. Φορτωμένη ἡ ζωή
τους μέ μόχθο προσφορᾶς.

Ὁ Κύριος μνημονεύει αὐτό τό
μόχθο. Καί τόν ἀποδέχεται σά μιά
προσφορά στό ὑπερούσιο Πρόσωπό
Του. «Ἐπείνασα καί ἐδώκατέ μοι φα-
γεῖν, ἐδίψησα, καί ἐποτίσατέ με, ξέ-
νος ἦμην, καί συνηγάγετέ με, γυμνός
καί περιεβάλετέ με, ἡσθένησα, καί
ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἦμην,
καί ἤλθετε πρός με» (Ματθ. κε' 35).

Ὅμως, οἱ ταπεινοί ἐργάτες τῆς
ἀγάπης δέν ἀποτολμοῦν νά σηκώ-
σουν τό βλέμμα καί νά διατυπώσουν
μιά αὐτάρεσκη καύχηση. Δειλά, δια-

κριτικά, μέ τή σεμνότητα τῶν ὠριμασμένων ἀγίων, διατυπώνουν τήν ἀπορία: «Κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα καί ἐθρέψαμεν, ἢ διψῶντα καί ἐποτίσαμεν;».

Ἐκεῖνο πού κάναμε, ἦταν μικρό. Φτωχή κι ἀδύναμη προσφορά στά πονεμένα ἀδέλφια μας. Δέ βρίσκουμε μέσα μας τό θάρρος νά μεταφέρουμε τήν ἀνθρώπινη αὐτή ἐξυπηρέτησή μας στό δικό Σου Πανάγιο Πρόσωπο.

Δέντρα φορτωμένα ἀπ' τοὺς γλυκεῖς καρπούς τῆς ἀγάπης οἱ ἅγιοι, προσεύχονται πάντα λυγισμένοι κάτω ἀπ' αὐτή τήν ἀγιασμένη σεμνότητα. Ὅχι μονάχα κατά τή στιγμή, πού ἐκφέρεται ἡ τελική κρίση. Ἀλλά καί σέ κάθε στιγμή, πού στέκονται σέ στάση προσευχῆς κι ἀρχίζουν ν' ἀναφέρουν τόν αἶνο τους καί τά αἰτήματά τους. Χωρίς τό αὐτάρεσκο αἶσθημα πῶς τά ἔργα τους εἶναι μιά πηγὴ ἀξιομισθίας. Καί χωρίς τή βάνουση πεποίθηση πῶς δικαιοῦνται, χάρι στήν ἀξιομισθία τους, νά κληρονομήσουν τήν αἰώνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Τά ἔργα τῆς συμπαραστάσεως εἶναι ἐνεργοποίηση τῆς ἀγάπης. Τοῦ μεγάλου χαρίσματος, πού φύτρεψε στήν καρδιά μας ἡ ἐνυπόστατη καί σταυρωμένη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' ἡ προσευχή μας εἶναι ἡ προσαγωγή μας καί καταφυγή μας στό θεῖο ἔλεος. Στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι πλατύτερη ἀπ' τόν ὁρατό καί τόν ἀόρατο κόσμος. Χωρίς καμιά ἀναφορά στήν ἀξιομισθία τῶν ἔργων μας

καί χωρίς καμιά ἀπαίτηση γιὰ ἀνταμοιβή.

* * *

Ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ τῆς ἔσχατης ὥρας δέν ἀποσιωπάει καί τή μελανή κηλίδα. Κι ἡ κηλίδα αὐτή ἐκδιπλώνεται μέ τήν ἀντίδραση τῆς ἀριστερῆς πτέρυγας. Τοῦ πλήθους πού στήν ἐπίγεια πορεία περιφρόνησαν τό βασιλικό νόμο τῆς ἀγάπης.

Ὅλοι αὐτοί θά τολμήσουν νά φέρουν στά χεῖλη τους κάποιο λόγο. Ἀλλ' ὁ λόγος αὐτός θά εἶναι ἄγονη προσπάθεια παραμερισμοῦ τῆς εὐθύνης. Μιά δραματική ἐπιχείρηση δικαιολογίας τῆς ἀδικαιολόγητης συμπεριφορᾶς. Μιά ἐφεύρεση προφάσεων, γιὰ νά ἀποφευχθεῖ, ἔστω καί τήν τελευταία στιγμή, ἡ καταδίκη.

«Κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνόν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καί οὐ διηκονήσαμεν σοι;» (Ματθ. κε' 44).

Εἶδαμε τοὺς πονεμένους καί τοὺς πικραμένους, Κύριε. Μά, δέν εἶδαμε Ἑσένα. Ἄν Σέ ἀντικρύζαμε πεινασμένο ἢ φυλακισμένο, θά τρέχαμε νά Σοῦ δώσουμε βοήθεια.

Προσευχὴ πού ταυτίζεται μέ τήν ἁμαρτωλὴ πρόφαση. Σπασμωδικός λόγος πού ἐκφέρεται, γιὰ νά καλύψει τήν κενότητα, μά, πού, στό τέλος, τήν ἀποκαλύπτει σ' ὅλη της τή δραματικὴ ἀνακολουθία.

Αὐτή ἡ κενότητα εἶναι ἡ μεγάλη ἔλλειψη, πού ἀλλοιώνει κι ἀλλοτριώνει τήν προσευχή. Τήν παράστασή μας στό θεῖο θρόνο τήν μεταποιεῖ

σέ παρουσία σέ δικαστικό χώρο. Καί τόν αὐθόρμητο λόγο τῆς προσευχῆς μας τόν ὑποβιβάζει σέ ἀδέξια ἀπολογία.

Σά νά μή γνωρίζει ὁ Θεός τά βά-
θη τῆς καρδιᾶς μας. Σά νά μήν εἶναι
σέ θέση νά διαβάσει καί νά σταθμίσει
τό χρονικό τῆς ζωῆς μας. Σά νά μήν
παρατηρεῖ τό ἀκοίμητο μάτι Του τόν
καθημερινό βηματισμό μας καί νά
μήν παρακολουθεῖ τή ράθυμη κίνησή
μας ἢ τήν ἔνοχη σιωπή μας στόν ἀφ-
υπνιστικό λόγο Του καί στή ζωοποιό
Χάρη Του.

* * *

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ τῆς ἔσχατης ὥρας
εἶναι ἀπόσταγμα τῶν προσευχῶν
τοῦ «νῦν καιροῦ» (Ρωμ. η´ 18). Ἡ
προβληματική σημερινή προσευχή
μας θά μείνει προβληματική καί σέ
κείνη τή μεγάλη φάση τῆς ἀλλαγῆς
τοῦ κόσμου. Κι ἡ γνήσια τωρινή πα-
ράστασή μας μπροστά στόν αἰώνιο
Θεό καί Πατέρα μας θά ἐκβάλλει σέ
κείνη τή γνήσια ἀποδοχή τῆς ἐτυμη-
γορίας Του, τήν ποτισμένη καί πλου-
τισμένη μέ τή γαλήνια σεμνότητα.

Τό μόνο στοιχεῖο πού κάνει ἐκείνη
τήν προσευχή μοναδική κι ἀποκλει-
στική, εἶναι ἡ στιγμή πού διατυπώ-
νεται.

Ὅσο βιώνουμε «έν σαρκί», μιᾶμε
ἱκετευτικά στόν Κύριο, προσμένον-
τας τήν ἀνταπόκριση τῆς ἀγάπης
Του καί τήν ἔκχυση τοῦ ἐλέους Του.

Τότε θά μιλήσουμε, ἀφοῦ ἀποφαν-
θεῖ Ἐκεῖνος καί διατυπώσει τήν ὀρι-
στική κι ἀμετάκλητη κρίση Του.

Τώρα ὑπάρχει μετάνοια καί συν-

τριβή καί γονάτισμα στά πόδια τοῦ
Ἑσταυρωμένου.

Τότε θά κυριαρχήσει ὁ προστακτι-
κός λόγος, πού θά ἀποδέχεται ἢ θά
ἀπορρίπτει τά συναγμένα πλήθη.

Ἐκείνη ἡ προσευχή μας ἢ θά εἶναι
ἓνας θλιβερός ἐπίλογος στίς ἀτυ-
χεῖς τωρινές προσευχές μας ἢ θά
ἀκουστεῖ σάν ἓνας πρόλογος τῆς με-
τοχῆς μας στό δοξολογικό χορό τῶν
ἀγγέλων καί τῶν Ἀγίων.

* * *

ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΩΝΤΑΣ τό ἄνοιγμα
τῆς προβληματικῆς τῶν προσευχῶν
μας καί τήν ἀντανάκλαση τοῦ σημε-
ρινοῦ μας διαλόγου μέ τόν Κύριο σέ
κεῖνο τό λόγο, πού θά ἐκβάλλει στά
χείλη μας κατά τήν ἔσχατη μέρα,
ἄς Τόν ἱκετέψουμε θερμά καί ταπει-
νά: «Κύριε, πρίν εἰς τέλος ἀπόλωμαι,
σῶσόν με».

+ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

(Ἀπό τό βιβλίό του:

“Τό ἀλφαβητάριο τῆς προσευχῆς”)

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Διμηνιαῖο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης-Ἐκδότης

ὁ Ἀρχιμανδρίτης

Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

Διεύθυνση

190 11 Αὐλῶν-Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ιγ'

Διώξεις τῶν 3 μητροπολιτῶν καί παρωδία λύσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος

Μετά τήν ἄρνηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ νά δώσει μιά λύση στό θέμα τῶν ἐκτοπισθέντων 6 μητροπολιτῶν (οἱ 2 ἐπί πλέον ἐν ζωῇ ἦταν ἤδη πολύ προχωρημένης ἡλικίας καί ἀδύναμοι νά ἀναλάβουν καθήκοντα), 3 ἐκ τῶν 6, ὅπως εἶπαμε, κινήθηκαν, ὡς κανονικοί καί νόμιμοι (μετά τίς ἀποφάσεις τοῦ Σ.Τ.Ε.) μητροπολίτες, νά λειτουργήσουν στή μητρόπολή τους.

Μέ τήν πρώτη λειτουργία τοῦ Ἀττικῆς Νικοδήμου στήν Παναγία Ἐλευθερώτρια στόν Κοκκινάρá, ἄρχισαν βιαστικά ἀπό πλευρᾶς Σεραφεῖμ οἱ ἀπειλές καί οἱ διώξεις. Λέγει ὁ μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος στό βιβλίό «Εἰπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ», σελ. 325-326:

«...Οἱ ἀδελφοί μας, πού θέλησαν νά μᾶς ἀφανίσουν, δέν ἔνοικωσαν κορεσμό... Μέ τήν ἴδια σκληρότητα, ἴσως καί μέ ἀνανεωμένη ἔνταση, κήρυξαν καινούρια ἐκστρατεία ἐναντίον μας.

Τό ἔναυσμα τό ἔδωσε ἡ πανηγυρική δικαίωσή μας ἀπ' τό Ἀνώτατο Δικαστήριό τῆς χώρας, τό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας. Οἱ συνεπίσκοποι

μας, ἀντί νά ἀξιοποιήσουν τήν εὐκαιρία καί νά ἀποκαταστήσουν τήν ἐνότητα στό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας καί τῇ γαλήνῃ στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, ὠρθώθηκαν νά μᾶς κατακρεουργήσουν. Σάν νά ἤμασταν ἐμεῖς οἱ χειρότεροι ἐγκληματίες. Ἡ ἐξόντωσή μας ἀνυψώθηκε στήν περιωπή τοῦ πρώτου κι ἐπείγοντος θέματος, τό ὁποῖο ἐπιβάλλεται νά λύσει δίχως ἀναβολή ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας.

Καί τό ἀδίκημα πού κάναμε, καί γιά τό ὁποῖο συρθήκαμε σέ ἀνακρίσεις, ἦταν ὅτι τελέσαμε τό Μυστήριό τῆς Θείας Εὐχαριστίας σέ Ναούς τῆς Μητροπολιτικῆς μας περικφέρειας. Εἰδικά ἐγώ εἶχα λειτουργήσει κατὰ τήν ἐορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ σέ Ναό, πού μέ τά ἴδια μου τά χέρια εἶχα ἐγκαινιάσει. Στήν Παναγία τήν Ἐλευθερώτρια.

Τήν ἐπόμενη ἀκριβῶς μέρα, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ κίνησε τόν μηχανισμό διώξεως. Κάλεσε γιά τίς 29 Μαρτίου τή Διαρκή Ἱερά Σύνοδο. Νά συζητήσει τό θέμα. Καί νά ἀντιμετωπίσει τόν Μητροπολίτη, πού ἔκανε τό μεγάλο(!) τό ἀνήκουστο(!) ἐγκλημα, νά προσφέρει τά δῶρα τῆς Εὐχα-

ριστίας σέ Ναό τῆς Μητροπολιτικῆς του περιφέρειας.

Γιά ἄλλα θέματα, πού ἀποτελέσαν, καί πού ἀποτελοῦν, ἐμπλοκές ἢ πληγές στήν ἀνέλιξη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἢ κοινωνικοῦ βίου, εἶναι βαρὺς, δυσκίνητος, ἀπρόθυμος. Ἡ μέθοδός του εἶναι νά τά ἀφίνει νά σαπίζουν. Στή δίκωξη, ὅμως, τῶν δώδεκα ὑπῆρξε κι εἶναι ἀκόμα καί σήμερα κεραυνοβόλος. Δέν ἀφίνει νά κλείσει ἡ μέρα δίχως νά ὀργανώσει τή νέα ἐξόρμηση ἐξοντώσεώς των».

Ἡ πρώτη κίνηση λοιπόν τῆς Συνόδου ἦταν νά ζητήσει ἀπό τόν Ἀττικῆς Νικόδημο, τήν Παρασκευή πρό τῆς Μ. Ἑβδομάδος, ἐξηγήσεις γιατί προέβη σέ «σωρεία ἀντικανονικῶν πράξεων...». Μεσολάβησαν ὅμως καί ἄλλες δύο λειτουργίες τοῦ Ἀττικῆς στή μητρόπολή του καί λειτουργίες πού τέλεσαν καί οἱ ἄλλοι δύο ἀδελφοί του - Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνος καί Λαρίσης Θεολόγος. Ἔτσι, πρὶν ἐκπνεύσει ἡ προθεσμία πού ὀριζε τό συνοδικό ἔγγραφο γιά νά δώσει ἐξηγήσεις τήν 17^η Ἀπριλίου, τήν Παρασκευή τοῦ Θωμᾶ, συνεδρίασε ἡ Σύνοδος καί ὅρισε(;) ἀνακριτή γιά τούς τρεῖς μητροπολίτες τόν μητροπολίτη Κερκύρας Τιμόθεο Τριβιζᾶ. Οἱ ἀντικανονικές πράξεις, λίστα ὀλόκληρη γιά τόν καθενα ἀπό τούς τρεῖς ἀγωνιστές ἐπισκόπους. Τρεῖς φορές ἀναγκάστηκαν νά κατέλθουν στή Σύνοδο γιά τίς ἀνακρίσεις ὁ Λαρίσης Θεολόγος ἀπό τήν Λάρισα, ὁ Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνος ἀπό τήν Ἀράχωβα καί ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος ἀπό τόν

Αὐλώνα. Ἐκαναν τίς ἐνστάσεις τους καί ζήτησαν τά πρακτικά τῆς Συνόδου ἡ ὁποία τούς παρέπεμψε στόν ἀνακριτή. Μέ μεγάλη τους ἐκπληξη εἶδαν στά πρακτικά τῆς Συνόδου ὅτι δέν εἶχε ἐπιτευχθεῖ πλειοψηφία γιά τήν παραπομπή σέ ἀνακρίσεις τῶν τριῶν μητροπολιτῶν. Παρ' ὅλα αὐτά, ὀρίσθηκε ἀνακριτής (!!!) Ἔτσι ἄδοξα τελείωσε αὐτή ἡ προσπάθεια δίκωξης τῶν τριῶν μητροπολιτῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ἀδιαλλαξία καί ἡ σκληρότητα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ στό θέμα τῶν μητροπολιτῶν πού δικαιώθηκαν ἀπό τό Σ.τ.Ε., μετά καί ἀπό τίς λειτουργίες πού τέλεσαν οἱ τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς στίς ἐπαρχίες τους καί τήν συμπαράσταση πλήθους λαοῦ στό πλευρό τους, ἄρχισε νά σχολιάζεται δυσμενῶς. Ἡ στάση του αὐτή δημιούργησε θόρυβο τόσο στά Μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως ὅσο καί στό χώρο τῶν πολιτικῶν ἀρχόντων. Τά ἀμείλικτα ἐρωτήματα ἦταν: Γιατί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέν ἐφαρμόζει τίς ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε.; Γιατί δέν κάνει τήν παραμικρή κίνηση στή Σύνοδο γιά τούς δικαιωθέντες μητροπολίτες; Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ κατάλαβε τό ἀρνητικό κλίμα καί ἀποφάσισε νά κάνει μιά κίνηση (στά μέτρα του), γιά νά μεταβάλλει τίς ἐντυπώσεις πού ἦταν σέ βάρος του. Ἔτσι, ἀποφάσισε νά καλέσει πάλι τήν Ἱεραρχία στίς 2 καί 3 Μαΐου. Σκοπός τῆς συγκλήσεως: ἡ λύση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος (!) Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος παρουσιάσθηκε ὅτι θά χρησιμοποιοῦσε τήν λύση τῆς

έννεαμελοῦς ἐπιτροπῆς, πού ἦταν γενικῶς παραδεκτὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἱεράρχες (ἀκόμα καὶ ἀπὸ τοὺς 6 δικαιοθέντες ἀπὸ τὸ Σ.τ.Ε.). Μπῆκε καὶ κεῖνος 10^ο μέλος στὴν ἐπιτροπὴ καὶ παρουσίασε τὴν καινούρια πρόταση, κατὰ πολὺ διαφοροποιημένη, στὴν Ἱεραρχία. Γιά νά κατανοήσουμε τὴ μεθόδευση, πρέπει μέ δυό λόγια νά γράψουμε τί εἶχαν δεχθεῖ ὅλοι στὴν έννεαμελῇ Ἐπιτροπῇ:

-3 ἀπὸ τοὺς 6 δικαιοθέντες δέχθηκαν ἐγγράφως τεμάχια τῶν μητροπόλεων τους.

-γιά τὸν Λαρίσης Θεολόγο δέχθηκαν νά παραμείνει στὴ Λάρισα (ἀφοῦ καὶ ὁ νόμιμος μητροπολίτης ἦταν καὶ ἡ ἐσπευσμένη ἐκλογή τοῦ Δημήτριου Μπεκιάρη ἀκυρώθηκε ἀπὸ τὸ Σ.τ.Ε.)

-2 (οἱ Ζακύνθου Ἀπόστολος καὶ Παραμυθίας Παῦλος) ἐκ τῶν 6 δέχθηκαν μετάρθεση.

Ἐπειδὴ ἐπίσης ὑπῆρχαν καὶ 2 κενές μητροπόλεις (Κιλκίς καὶ Παροναξίας), χρειάζονταν 4 (τό πολὺ 5) μητροπόλεις γιά τὴ λύση τοῦ ζητήματος.

Ἡ πλευρά τῶν 6 ἐπίσης ζήτησε ἡ τοποθέτηση νά γίνει μέ πράξη συν-οδική, πού, ἀντὶ νά ἀποκαθιστοῦσε τοὺς 6 σέ ὅλη τὴ μητροπολιτικὴ περιφέρειά τους (ὅπως ἐπιβαλλόταν μετὰ τίς ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε.), μετὰ ἀπὸ δική τους γραπτὴ συγκατάθεση, νά τοὺς τοποθετοῦσε σέ ἓνα τμήμα της, ἐνῶ στό ἄλλο νά παρέμενε αὐτός πού παράνομα τοὺς ἀντικατέστησε.

Δεύτερο στοιχεῖο πού ζήτησαν

οἱ 6 ἦταν: τὰ δύο τεμάχια τῶν μητροπόλεων νά ἐπανενώνονται μέ τὸν θάνατο εἴτε τοῦ ἑνὸς εἴτε τοῦ ἄλλου.

Κατὰ τὴν σύγκληση τῆς Ἱεραρχίας τῆς 2^{ας} καὶ 3^{ης} Μαΐου 1991, παρὰ τὸ φιάσκο τῆς προηγούμενης Ἱεραρχίας (5ης καὶ 7ης Μαρτίου 1991), οἱ 6 μητροπολίτες, ἀφοῦ ξεκαθάρισαν ὅτι ἡ θέση τους μετὰ τίς ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε. ἦταν μέσα στὴν Ἱεραρχία γιά νά συζητήσουν καὶ νά συναποφασίσουν μέ τοὺς ἀδελφούς τους, ἔκαναν ἀπὸ μέρους τους καὶ συγκεκριμένη εἰσήγηση γιά τὴ λύση τοῦ προβλήματος. Δήλωσαν ὅτι θὰ ἀποδέχονταν τὴν λύση τῆς έννεαμελοῦς ἐπιτροπῆς καὶ ἔκαναν μία διευκρίνιση: «...*Ἡ ἡμετέρα εἰσήγησις, ἰσχύουσα μόνον διὰ τὴν παροῦσαν συνεδρίασιν τῆς Ἱεραρχίας εἶναι ἡ ἐξῆς: Οἱ ὑπογράφωντες ἱεράρχαι ἀποδεχόμεθα ὡς ἔχει τὴν εἰσήγησιν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν έννέα Μητροπολιτῶν διὰ τὴν τακτοποίησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ θέματος διευκρινίζοντες ὅτι αἱ διχοτομούμεναι Μητροπόλεις μετὰ τὴν κανονικὴν ἀπομάκρυνσιν οἰουδήποτε ἐκ τῶν Ἱεραρχῶν τῶν τμημάτων τους θὰ ἀποκαθίστανται εἰς τὴν σημερινὴν κατάστασιν των ὑπὸ τὴν διαποίμανσιν τοῦ ἀπομένοντος.*

Δεῖτε, ἀπὸ τὰ Πρακτικά τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς 3^{ης} Μαΐου 1991, πόσα πολλὰ στοιχεῖα τῆς συμφωνίας τῆς έννεαμελοῦς Ἐπιτροπῆς ἀνέτρεψε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ μέ τὴ νέα του πρόταση:

«... 15) *Ἐν συνεχείᾳ, Συνοδικῇ ἀπο-*

φάσει, διαμορφώνονται αί προτάσεις τῆς θμελοῦς ἐππροπῆς καί τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου, διατυπούμεναι κατ' ἄλλον τρόπον. Εἰς τό νέον κείμενον ἀπαλείφονται τά ὀνόματα τῶν 6 Μητροπολιτῶν καί Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης κ. Δημητρίου, οὕτως ὥστε νά μήν ἀποφασίζεται σήμερον καί ποῖος Μητροπολίτης ἐγκαθίσταται εἰς ἐκάστην Ἱ. Μητρόπολιν, ἀλλά νά φαίνεται καθαρῶς εἰς τό νέον κείμενον ὅτι ἰδρύονται μόνον 7 νέαι ἐξονομαζόμεναι Ἱ. Μητροπόλεις.

16) Τό κείμενον ἀνεγνώσθη ὡς διεμορφώθη καί ἐτέθη εἰς ψηφοφορίαν. Τό κείμενον συνιστῶν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ψηφισθέν καί ἐγκριθέν κατὰ πλειοψηφίαν, ἔχει οὕτως:

17) 1. Ἰδρύονται κατ' ἄκραν Ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν, προσωριναί, περιστασιακαί καί προσωποπαγεῖς Ἱεραὶ Μητροπόλεις, ἐν οἷς δι' εἰδικῆς διαδικασίας καί δι' ἐκδόσεως ἀντιστοίχων Πράξεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, θά τοποθετηθῶσι Μητροπολιταὶ ἐκ τῶν Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν, Ἀποστόλου Παπακωνσταντίνου, Κωνσταντίνου Σακελλαροπούλου, Νικοδήμου Γκατζιρούλη, Θεολόγου Πασχαλίδη, Παύλου Καρβέλη, Σεραφεῖμ Στεφάνου καί Δημητρίου Μπεκιάρη.

2. Αἱ προσωριναί, περιστασιακαί καί προσωποπαγεῖς αὐταὶ Ἱ. Μητροπόλεις καταργοῦνται ἅμα τῇ ἐξοίασθῇ ποτε αἰτίας χρεῖα αὐτῶν καί ἐπ' ἀνέρχονται εἰς τὰς ἐξ ὧν ἀπεσπᾶσθησαν Ἱεράς Μητροπόλεις. Ὡσαύ-

τως καταργοῦνται αὐταὶ ἐάν ἐντὸς μηνός οἱ τοποθετηθέντες Μητροπολιταὶ δέν ἀποδεχθῶσιν τὴν διαποίμανσιν αὐτῶν.

3. Ἰδρύεται Ἱερά Μητρόπολις Νέων Λιοσίων. Πρὸς σύστασιν αὐτῆς ἀποσπῶνται ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς οἱ Δῆμοι Νέων Λιοσίων καί Καματεροῦ. Ἔδρα ὀρίζονται τὰ Νέα Λιόσια.

4. Ἰδρύεται ἡ Ἱερά Μητρόπολις Φαρσάλων καί Δομοκοῦ. Πρὸς σύστασιν αὐτῆς ἀποσπῶνται ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος ἅπασαι αἱ κωμοπόλεις καί τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας Φαρσάλων καί ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Φθιώτιδος, ἅπασαι αἱ κωμοπόλεις καί τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας Δομοκοῦ. Ἔδρα τῆς ὡς ἄνω Ἱ. Μητροπόλεως ὀρίζεται ἡ κωμόπολις τῶν Φαρσάλων.

5. Ἰδρύεται Ἱερά Μητρόπολις Ἀγιάς καί Συκουρίου. Πρὸς σύστασιν αὐτῆς ἀποσπῶνται ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος ἡ κωμόπολις Ἀγιά (ἔδρα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως) καί τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας Ἀγιάς. Ὡσαύτως ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καί Τυρνάβου ἀποσπῶνται καί προσαρτῶνται εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀγιάς τὰ χωρία:...

6. Ἰδρύεται Ἱερά Μητρόπολις Σταγῶν καί Μετεώρων. Πρὸς σύστασιν αὐτῆς ἀποσπῶνται ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης ἅπασαι αἱ κωμοπόλεις καί τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας Καλαμπάκας. Ἔδρα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ὀρίζεται ἡ Καλαμπάκα.

7. Ἰδρύεται ἡ Ἱερά Μητρόπολις Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυ-

κάστρου. Πρὸς σύστασιν αὐτῆς ἀποσπῶνται ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου αἱ κωμοπόλεις Γουμένισσα, Ἀξιούπολις, Πολύκαστρον, ... Ἔδρα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ὀρίζεται ἡ Γουμένισσα.

8. Εἰς μίαν χηρεύουσαν Ἱεράν Μητρόπολιν, κατ' ἄκραν ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν, τοποθετεῖται εἰς ἐκ τῶν ἀνωτέρω μνημονευομένων Σεβ. Μητροπολιτῶν.

9. Ἰδρύεται Ἱερά Μητρόπολις Ἀμαλιάδος. Πρὸς σύστασιν αὐτῆς ἀποσπῶνται ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἡλείας ἡ πόλις τῆς Ἀμαλιάδος καὶ τὰ χωρία τοῦ τέως Δήμου Ἀμαλιάδος. Ἔδρα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ὀρίζεται ἡ Ἀμαλιάς.

10. Ἰδρύεται Ἱερά Μητρόπολις Μεγαλουπόλεως. Πρὸς σύστασιν αὐτῆς ἀποσπῶνται ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γόρτυνος ἅπασαι αἱ κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας Μεγαλουπόλεως. Ἔδρα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ὀρίζεται ἡ Μεγαλόπολις.

11. Διὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γουμενίσσης δέον ὅπως αἰτηθήσεται ἡ συγκατάθεσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

18) Ἡ κατὰ πλειψηφίαν ἀπόφασις, ἐλήφθη διὰ ψήφων 55 ἐπὶ παρόντων 61...

...Οὕτως κατὰ πλειψηφίαν 55 ἐπὶ 61 Μητροπολιτῶν ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱ. περί ἐγκρίσεως τοῦ ὡς ἄνω ἐν παραγράφοις 16 καὶ 17 κειμένου καὶ ἰδρύθησαν 7 νέαι Ἱεραὶ Μητροπόλεις».

Μερικὲς παρατηρήσεις: α) Ἡ μὴ

τοποθέτηση ἀπ' εὐθείας τῶν 6 μητροπολιτῶν στὶς θέσεις στὶς ὁποῖες καὶ αὐτοὶ ἔχουν συγκατατεθεῖ ὅτι δέχονται νὰ τοποθετηθοῦν, ἦταν ἐκ τοῦ πονηροῦ. Γίνονται οἱ μητροπόλεις, ἀλλὰ ποιοὶ καὶ πόσοι ἀπὸ τοὺς 6 θὰ τοποθετηθοῦν, πότε καὶ ποῦ θὰ τοποθετηθοῦν βρισκόταν στὴ διακριτικὴ-αὐθαίρετη εὐχέρεια τοῦ πρώτου. β) Ἡ ἵδρυση 7 νέων μητροπόλεων, ἐνῶ χρειάζονταν 4 (τό πολὺ 5), ἐκ τῶν ὁποίων 4 βρίσκονταν ἐκτός τῶν ὁρίων τῶν μητροπόλεων τῶν 6, ἦταν καὶ πάλι ἐκ τοῦ πονηροῦ. Ἀφοῦ 2 μόνον ἐκ τῶν 6 δικαιωθέντων μητροπολιτῶν δέχονταν μετάθεσις, ὅπως εἴπαμε, γιατί γίνανε 4 μητροπόλεις ἐκτός ὁρίων τῶν μητροπόλεων τῶν 6; Οἱ ἄλλες δύο θὰ μπορούσαν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ νὰ τοποθετηθοῦν ἐκεῖ μητροπολίτες χωρὶς νὰ τό θέλουν (θὰ μιλήσουμε παρακάτω γιὰ τίς τοποθετήσεις πού ἔγιναν ἀρκετά πιό ἀργά, τοῦ Λαρίσης Θεολόγου στὴ μητρόπολη Λιοσίων καὶ τοῦ Ἀττικῆς Νικόδημου στὴν μητρόπολη Ἀμαλιάδος). γ) Οἱ νέες μητροπόλεις ἔγιναν προσωποπαγεῖς (πρωτοφανὴς ὁρος στὰ ἐκκλησιαστικά χρονικά), δηλαδή γίνανε γιὰ κάποια πρόσωπα, τοὺς δικαιωθέντες 6 μητροπολίτες καὶ θὰ καταργούνταν μέ τὸν θάνατό τους. δ) Πολλές ἀπὸ τίς προσωποπαγεῖς μητροπόλεις δημιουργήθηκαν ἔτσι ὥστε νὰ μὴν εἶναι ἀπλὰ ἓνα τμήμα τῆς παλαιᾶς μητροπόλεως τῶν μητροπολιτῶν (π.χ. μητρ. Φαρσάλων καὶ Δομοκοῦ, τὰ Φάρσαλα ἀνήκουν στὴ μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος καὶ

ὁ Δομοκός στή μητρόπολη Φθιώτιδος, ἐπίσης, μητρ. Ἀγιάς καί Σικουρίου, τό Σικούρι ἀνήκει στή μητρόπολη Λαρίσης καί ἡ Ἀγία στή μητρόπολη Δημητριάδος). Νά μή φανεῖ δηλαδή καθαρά ὅτι οἱ δικαιωθέντες μητροπολίτες ἔρχονται ἔστω σέ ἓνα τεμάχιο τῆς μητροπόλεως τους. ε) Καί ἓνα μικρότερο θέμα πού δείχνει ὅμως τήν ποιότητα τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Ἀττικῆς, μετά ἀπό πίεση τῆς ἐννεαμελοῦς, δέχθηκε καί ὑπέγραψε ἐγγράφως τήν λεγομένη χρυσή τομή. Νά χωρισθεῖ ἡ μητρόπολη μέ ὄριο τήν Ἐθνική Ὁδὸ σέ δύο καί νά πάρει ὅποιο ἀπό τά δύο τεμάχια τοῦ δοθεῖ. Στό κείμενο τῆς ἐννεαμελοῦς μιλοῦσαν γιά μητρόπολη Λιοσίων, Πετροπόλεως καί Καματεροῦ (ἔκοψαν ἐκτός ἀπό τίς Ἀχαρνές καί τίς περιοχές Ἄνω Λιόσια, Φυλή, Ζεφύρι, Θρακομακεδόνες, Βαρυμπόμπη, Κιούρκα, Αὐλών). Στήν πρόταση τοῦ Σεραφεῖμ, πού ψηφίστηκε ἀπό τήν Ἱεραρχία, γίνεται λόγος γιά μητρόπολη Λιοσίων καί Καματεροῦ (κόπηκε καί ἡ Πετρούπολη).

Ὁ Ὑπουργός Παιδείας Σουφλιάς ἔσπευσε καί ἔκανε Νόμο τά ὅσα ὀριζε ἡ Ἱεραρχία τῆς 3^{ης}-5-1991. Νομοθέτησε τίς 7 προσωποπαγεῖς μητροπόλεις στό Ἄρθρο 12, τοῦ Ν. 1951/1991 τῆς 31/3.5.91 (Καθιέρωση τοῦ θεσμοῦ τοῦ ἐθελοντῆ πυροσβέστη καί ἄλλες διατάξεις). Ἔτσι, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ παρουσιάσθηκε ὅτι ἔκανε ἓνα βῆμα γιά τό ἐκκλησιαστικό. Στήν πράξη ὅμως ἀπλά ἔκανε μερικές προσωποπα-

γεῖς μητροπόλεις (δῆθεν γιά τήν τακτοποίηση τῶν 6 δικαιωθέντων μητροπολιτῶν), χωρίς ὅμως νά τακτοποιεῖ πρὸς τό παρόν κανένα. Ἀνέβαλε λοιπόν τήν τακτοποίηση, μέχρι νά πιεσθεῖ καί πάλι ἀπό τίς καταστάσεις γιά νά δώσει λύση μερικῶς καί κατὰ βούληση, νά τοποθετήσῃ στίς μητροπόλεις αὐτές ὅποιον καί ὅποτε θελήσῃ.

Πέρασαν ἔτσι ἄλλοι 4 μῆνες ὥσπου τόν Σεπτέμβριο (στίς 4 τοῦ μηνός), ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ κάλεσε τήν Διορκῇ Ἱερά Σύνοδο στήν καινούρια σύνθεσή της, βρέθηκε μπροστά σέ μεγάλη ἐκπληξη. Ἦρθαν νά μετὰσχουν στή Σύνοδο οἱ τρεῖς μητροπολίτες Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντίνος, Ἀττικῆς Νικόδημος καί Λαρίσης Θεολόγος. Ἦταν ἡ σειρά τους μέ βάση τά πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης καί μετά ἀπό τίς ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε. πού τοὺς ἀναγνώριζε νόμιμους μητροπολίτες. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θύμωσε, φώναξε καί κάλεσε ἀκόμα καί τήν ἀστυνομία γιά νά βγάλει τοὺς μητροπολίτες ἔξω. Τό γεγογὸς αὐτό πάντως κατέδειξε ὅτι ἡ πίεση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ παρέμενε πολὺ μεγάλη καί γι' αὐτό ἀποφάσισε τήν ἐκτόνωσή της. Δεῖτε τίς κινήσεις του, ὅπως τίς περιγράφει ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος στό βιβλίο του «Εἰπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ» (σελ. 370-371):

«Ἡ ἐπόμενη πρωτοβουλία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ ἦταν ἡ σύγκληση τῆς Ἱεραρχίας. Τὴν κάλεσε γιά τίς 10 Σεπτεμβρίου. Πρόθεσή του ἦταν νά δημιουργήσῃ ἓνα ρῆγμα στήν

ομάδα των 8 Μητροπολιτών. Ἡ Ἱεραρχία νά τοποθετήσει τούς τρεῖς ἀπ' αὐτούς στίς καινούριες, προσωποπαγεῖς Μητροπόλεις, στά «κανονικά» αὐτά ἑξαμβλήματα, ὥστε νά μειωθεῖ ὁ ἀριθμός ἐκείνων πού ἀντιδρῶσαν καί νά ἀφήσει στό περιθώριο τούς τρεῖς Μητροπολίτες, τόν Θεσσαλικώτιδος, τόν Ἀττικῆς καί τόν Λαρίσης, πού τούς μισοῦσε θανάσιμα. Μέ τήν εὐκαιρία τῆς τακτοποιήσεως τῶν τρικῶν, θά τακτοποιοῦσε καί τόν εὐνοούμενό του Δημήτριο Μπεκιάρη, πού τό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας τόν πέταξε ἔξω ἀπό τήν Μητρόπολη Λαρίσης.

Καί πάλι ἔκανε τό Κανονικό καί Νομικό ὁλίσθημα νά μή στείλει προσκλήσεις στούς Μητροπολίτες πού δικαιώθηκαν. Αὐτό ἐσήμαινε πῶς ἡ σύνθεση τοῦ Σώματος δέν ἦταν νόμιμη. Κι οἱ τοποθετήσεις πού θά ἔκανε κι οἱ ἀποφάσεις πού θά ἔπαιρνε ἦταν πέρα γιά πέρα τρωτές. Γιά νά ἀποφύγει δέ τή δική μας ἀνεπιθύμητη, ἀπρόσκλητη παρουσία, κάλεσε τά ΜΑΤ νά παραταχθοῦν γύρω ἀπό τό Συνοδικό Μέγαρο καί νά δημιουργήσουν τήν εἰκόνα πολεμικῆς συρράξεως ἡ συναγωγῆς ἀναρχικῶν. Φρικτό θέαμα. Νά συνεδριάζει τό ἀνώτατο διοικητικό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ «χαρισματική» Ἱεραρχία καί οἱ κλοῦβες νά ἀπειλοῦν καθένα πού θά τολμοῦσε νά πλησιάσει τά κράσπεδα τοῦ κτιρίου!...»

Τό πῶς κινήθηκε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τό περιγράφει ὁ Ἀττικῆς παρακάτω (σελ. 373-374):

«... Ἐμφάνισε μόνο ἓνα κατάστιχο

μέ τέσσερις Μητροπόλεις καί τέσσερα ὀνόματα Μητροπολιτῶν, πού τό τιτλοφόρησε «σχέδιο τοποθετήσεως» καί πρόγραμμα ὀριστικῆς ἐπιλύσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος.

Ἡ Ἱεραρχία, ὑπάκουο ὄργανο, ἀποδέχτηκε τήν πρόταση. Καί τοποθέτησε τόν Μητροπολίτη πού εἶχε καταλάβει τήν ἔδρα τοῦ μακαριστοῦ Κιλκισίου Χαρίτωνά στην κενή μητρόπολη Παροναξίας. Τόν Ζακύνθου Ἀπόστολο στό Κιλκίς. Τόν Τρίκκης Σεραφεῖμ στην Καλαμπάκα. Τόν Παραμυθίας Παῦλο στην Ἀγία Λαρίση. Καί τόν καταργημένο ἀπ' τό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας καί μετέωρο Δημήτριο Μπεκιάρη στην Γουμένισσα.

Κανένas δέν πίστεψε πῶς αὐτό ἀποτελοῦσε λύση. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅμως, καί οἱ συνεργάτες του εὐφράνθηκαν. Νόμισαν ὅτι ἐξασφάλισαν τήν δικαίωση τῶν πράξεών τους. Ὅτι ἀπόμειναν αὐτοὶ ρυθμιστές τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ παιχνιδιοῦ. Κι ὅτι, παρέχοντας τήν συγκατάβασή τους καί τήν «οἰκονομία», καταδέχθηκαν νά συμπεριλάβουν στό ἀνώτατο ἐκκλησιαστικό σῶμα καί μερικούς ἀπό τούς ἀπόβλητους.

Οἱ σώφρονες παρατηρητές, ὅμως, στην πράξη αὐτή εἶδαν μιά ἐκτροπή. Ὑπογράμμισαν μέ ἔμφαση τήν ἀρχιεπισκοπική σκληρότητα, τήν περιφρόνηση πρὸς τούς Ἱερούς Κανόνες, τήν ἀλόγιστη αὔξηση τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας, τήν ἐξουθένωση τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ».

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

«Ἄρσεν καὶ Θῆλυ»: Σημεῖο ἀντιλεγόμενο

Ἡ «πολιτική ὀρθότητα» τῆς παγκοσμιοποίησης ἐπιβάλλει νά θεωρεῖται ἀπλή ιδιορρυθμία, στό χῶρο τῆς ἀτομικότητας, ὁτιδήποτε κάνει τούς ἀνθρώπους νά διαφέρουν τόν ἕνα ἀπό τόν ἄλλο. Στοιχεῖο ἡσσοнос σημασίας γιά τό κοινωνικό τους status. Στούς στόχους τῆς νέας τάξης πραγμάτων βρίσκεται ἡ διαμόρφωση τοῦ «ἄφυλου» κόσμου, ὅπου τό φύλο θά διαγράφεται. Διακηρύσσεται μάλιστα, ὅτι ἡ θέσπιση τοῦ φύλου ὡς γνωρίσματος τοῦ ἀνθρώπου στή γῆ συνιστᾷ «φυλετική διάκριση». Τό «ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς (ὁ Θεός τούς ἀνθρώπους)» (Γεν. α' 27), θεωρεῖται ἀπό κύκλους ἀκτιβιστῶν ποικίλων ἀποχρώσεων ὡς κατασκευάσμα «ταξικό», πού κλέβει ἀπό τή γυναίκα εὐκαιρίες ἀνάδειξης καί τίς προσφέρει στόν ἄνδρα. Σέ οἰκονομικό φόρουμ τοῦ Νταβός τῶν τελευταίων ἐτῶν οἱ διαβόητες ἀκτιβίστριες Femen ἔκαναν τά γνωστά σόου τους προβάλλοντας τό σύνθημα «εἶμαι φτωχή, γιατί εἶμαι γυναίκα». Γνωστό, βέβαια, ὅτι ὑπάρχουν γυναῖκες πλούσιες, ὅπως καί ἄνδρες φτωχοί. Ἴσως καί οἱ ἴδιες οἱ ἀκτιβίστριες νά μὴν εἶναι καί τόσο φτωχές· πολλά γάρ θρυλοῦνται γιά χρηματοδοτήσεις ὑπόγειες τέτοιων ἀκτιβισμῶν!... Ὅμως, τό σύνθημα, πού ἤθελαν νά περάσουν, ἦταν νά ξεσηκώσουν τίς γυναῖκες ἐναντία σέ «παγιωμένες νοοτροπίες», πού τίς ἀδικοῦν ἀπλά καί μόνο... γιατί εἶναι γυναῖκες!

Ἡ Ἐκκλησία, ἀντί τοῦ ἀνταγωνισμοῦ, προβάλλει ὡς πρότυπο τήν ἀλληλεξάρτηση τῶν φύλων στήν κοινή τους πορεία πρὸς ἕνα κοινό τέρμα. Θά δοῦμε ἕνα παράδειγμα στό βίο τῆς Ἁγίας Ὁλυμπιάδας, ἡ ὁποία σχετίστηκε πνευματικά μέ δύο κορυφαίους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας: τόν Ἅγιο Γρηγόριο τὸ Θεολόγο καί τόν Ἅγιο Ἰωάννη τὸ Χρυσόστομο. Γόνος ἀρχοντικῆς εὐκατάστατης οἰκογένειας τοῦ Βυζαντίου, ἔμενε, ὀρφανή παιδούλα, στήν Κωνσταντινούπολη, στό σπίτι πού φιλοξενοῦσε τόν Ἅγ. Γρηγόριο, ὅταν θηριομαχοῦσε μέ τούς Ἀρειανούς. Συνδέθηκε πνευματικά μαζί του. Ὅταν ὁ Ἅγιος ἔφυγε στόν Πόντο, ἐξαιτίας τῆς μοχθηρίας τῶν συνεπισκόπων του, ἡ Ὁλυμπιάδα δεχόταν ἀπό μακριὰ τήν καθοδήγηση καί τήν εὐλογία του. Μεγάλωσε καί ἐτοιμαζόταν νά παντρευτεῖ. Γνωστοποίησε τό γεγονός στόν αὐτοεξόριστο Γέροντα, ὁ ὁποῖος συνέθεσε μέ ἀγάπη καί τῆς ἔστειλε ἕνα ἀπό τά ἔπη του, τό «Παραινετικόν πρὸς Ὁλυμπιάδα» (PG 38 1542). Τό ἔπος αὐτό δημοσιεύτηκε σέ πεζή νεοελληνική ἀπόδοση τῆς φιλόλογου Ἀθηνᾶς Καραμπέτσου τὸ Φθινόπωρο τοῦ 2000 στό περιοδικό «Ὁρθόδοξη Μαρτυρία» τῆς Κύπρου. Ἰδού κάποια σημεῖα του:

«Κόρη μου, στοὺς γάμους σου ἐγώ ὁ πνευματικός σου πατέρας, ὁ Γρηγόριος, σοῦ κάνω δῶρο τοῦτο τό ποίημα... Ἄκου λοιπόν, Ὁλυμπιάδα μου: Ξέρω ὅτι θέλεις

νά είσαι πραγματική χριστιανή... Έβαλες μεγάλους στόχους στή ζωή σου... Πρῶτα-πρῶτα νά σέβεσαι καί ν' ἀγαπᾷς τό Θεό καί μετά σύ νά σέβεσαι καί ν' ἀγαπᾷς τόν ἄνδρα σου «ὡς τῷ Κυρίῳ», ὅπως λέει τό Εὐαγγέλιο. Ἀλλά πῶς μπορεῖ νά καταλάβει αὐτή τήν ἔννοια ἡ γυναίκα πού δέ γνώρισε τόν Κύριο, δέν Τόν σεβάστηκε, δέν Τόν ἀγάπησε; Μέ τό γάμο ἡ στοργή καί ἡ ἀγάπη σου νά εἶναι φλογερή καί ἀμείωτη γιά ἐκεῖνον πού σοῦ ὅωσε ὁ Θεός. Γιά ἐκεῖνον, πού ἔγινε τό μάτι τῆς ζωῆς σου καί σοῦ εὐφραίνει τήν καρδιά... Ἐσύ νά ξέρεις ὅτι εἶσαι γυναίκα, ἔχεις μεγάλο προορισμό, ἀλλά διαφορετικό ἀπό τόν ἄνδρα, πού πρέπει νά εἶναι ἡ κεφαλή. Ἄσε τήν ἀνόητη ἰσότητα τῶν δύο φύλων καί προσπάθησε νά ζήσεις τά καθήκοντα τοῦ γάμου. Στήν ἐφαρμογή τους θά δεῖς πόση ἀντοχή χρειάζεται γιά ν' ἀνταποκριθεῖς ὅπως πρέπει σ' αὐτά τά καθήκοντα, ἀλλά καί πόση δύναμη κρύβεται στό ἀσθενές φύλο... Νά ἔχετε κοινά τά πάντα, καί τίς χαρές καί τίς λύπες... Νά συμβάλλεις ἐκφράζοντας τή γνώμη σου, ὁ ἄνδρας ὅμως ἄς ἀποφασίζει... Νά ξέρεις ὅτι ἡ παρουσία σου στό σπίτι σου εἶναι ἀναντικατάστατη, γι' αὐτό πρέπει νά τό ἀγαπήσεις μ' ὅλες τίς φροντίδες τοῦ νοικοκυριοῦ. Νά τό βλέπεις σάν βασιλεῖό σου, καί νά μὴ συχνοβγαίνεις ἀπό τό κατώφλι σου. Ἄφησε τίς ἔξω δουλειές γιά τόν ἄνδρα... Ἄν ἀπό μένα τό γέροντα πῆρες κάποιον λόγο πνευματικό, σοῦ συνιστῶ νά τόν φυλάξεις στά βᾶθη τῆς ψυχῆς σου. Ἔτσι, μέ ὅ,τι πῆρες ἀπό αὐτά πού ἄκουσες καί μέ τήν ἠθική σου ἀνωτερότητα, θά θεραπεύσεις τόν ἐξαίρετο σύζυγό σου καί περήφημο πολιτικό ἄνδρα ἀπό τήν ὑπερη-

φάνεια... Ἄν θέλεις πάλι νά σοῦ εὐχηθῶ καί τό καλύτερο, σοῦ εὐχομαι νά γίνεις ἀμπέλι πολὺ καρπο, μέ τέκνα τέκνων, γιά νά δοξάζεται ἀπό περισσότερους ὁ Θεός, γιά τόν Ὅποιον γεννιόμαστε καί πρὸς τόν Ὅποιο πρέπει ἀπ' αὐτή τή ζωή νά δδεύουμε.

Ἡ Ἁγία παντρεύτηκε, ἀλλά πολὺ νωρίς χήρεψε ἄτεκνη. Ὑπέστη μεγάλες πιέσεις νά ξαναπαντρευτεῖ ἀπὸ τόν ἴδιο τόν Αὐτοκράτορα, πού τῆς εἶχε ἔτοιμο γαμπρό. Εἶχε ὅμως πάρει τήν ἀπόφασή της: θά βοηθοῦσε «νά δοξάζεται ἀπὸ περισσότερους ὁ Θεός» μέ τήν ἔνταξή της στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Συνεργάτρια ἀρχικά τοῦ Πατριάρχου Νεκταρίου, ἀναδεικνύεται στή συνέχεια τό δεξιὸ χέρι τοῦ διαδόχου τοῦ Ἰωάννη τοῦ Χρυσοστόμου στά ἔργα ἀγάπης καί ἱεραποστολῆς καί στοὺς ἀγῶνες τοῦ γιά τήν ἠθική ἀναβάθμιση τῆς κοινωνικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ἐπικεφαλῆς καί ἄλλων γυναικῶν. Στούς διωγμούς τοῦ ἀπὸ τό πολιτικό καί ἐκκλησιαστικό κατεστημένο, συμπάσχει. Διώκεται καί αὐτή καί ἐξορίζεται ὡς... ἐπικίνδυνη γιά τήν καθοστηκυία τάξη! Ἡ εὐαίσθητη καρδιά της ραγίζει. Θλίψη καί ἀθυμία τή βασανίζουν. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, κατὰ τήν μακρά καί ἐπώδυνη πορεία τοῦ πρὸς τήν ἐξορία, κατὰ τήν ὁποία καί παρέδωσε τό πνεῦμα, θά τῆς στελεῖ τίς μνημειώδεις 17 ἐπιστολές τοῦ «Πρὸς Ὀλυμπιάδα» (PG 52) στηρίζοντάς την καί ἐξιστορῶντας καί δικές τοῦ περιπέτειες.

Τό ἰδεῶδες αὐτό, πού ἡ Ἐκκλησία προβάλλει, πόρρω ἀπέχει ἀπὸ τίς ἐπιταγές τῆς νέας τάξης. Οἱ ἐπίδοξοι ἀναμορφωτές τοῦ κόσμου τό ἀπορρίπτουν καί στίς δύο ἐκδοχές τοῦ, πού βλέπουμε στό

βίο τῆς ἁγίας Ὀλυμπιάδας. Τίς θεωροῦν ἀνάξιος τῶν δυνατοτήτων τῆς γυναίκας. Τὴν κατεβάζουν, λένε, στὴ στάθμη ὑποτακτικοῦ, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε, «φυτοῦ» καρπεροῦ! Γιὰ νὰ μειώσουν δὲ τὸ μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας, σχετικοποιοῦν τίς Γραφές ἐπινοῶντας ἀντιφάσεις στὰ βιβλικά κείμενα. Ἔτσι, στό ρητό τῆς Γενέσεως «ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς», ἀντιτάσσουν τὸ νεώτερο τοῦ Ἀπ. Παύλου «οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ» (Γαλ. γ' 28), γιὰ νὰ συμπεράνουν, σέ τελευταία ἀνάλυση, ὅτι ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι κάτι τὸ ἀπόλυτο. Ἐξελίσσεται καὶ αὐτό, μέσα ἀπὸ κοινωνικὲς ρήξεις. Βέβαια, σέ κάθε ἐποχή, ὑπάρχουν κάποιοι «Γίγαντες» («Μεγάλοι Μύστες»!), πού θὰ βάλουν τὴ σφραγίδα τους!

Στόν ἄξονα αὐτὸ κινεῖται ὁ στρατευμένος θεωρητικὸς «ἀναμορφωτής», ὁμ. καθηγητῆς ΕΜΠ Θεοδόσης Τάσιος. Μὲ ἄρθρο του στό ΒΗΜΑ (1/12/2001), μὲ τίτλο, «Ἄραγε “οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ”»;» ἐκθειάζει «ἐκεῖνον τὸν Γίγαντα, τὸν Παῦλον τὸν ἐκ Ταρσοῦ» γιατί μὲ αὐτὸ πού κήρυξε, «θά ἔσπαγε τὴν ὑπατὴ ἀνηθικότητα τῆς Ἱστορίας, καὶ θὰ ἐπανανθρώπιζε τὸ γένος τῶν βροτῶν». Ἐπειδὴ ὁ μέγας Ἀπόστολος εἶπε καὶ πράγματα γιὰ τὴ γυναίκα, πού δέν συνάδουν μὲ τὰ ἀξιώματα τοῦ σχεδιαζόμενου «νέου κόσμου», θὰ πεῖ ὁ κ. Καθηγητής: «Παρά ταῦτα, φαίνεται ὅτι ἀκόμη κι ὁ Παῦλος ὑπέπεσε στὸ ἀμάρτημα μιᾶς “ρε-άλπολιτικ”». Ἦτανε τέτοια ἡ κρατοῦσα «ἰδεολογία» (ἀνάγνωθι συμφεροντολογία) τῆς ἀνδροκρατίας, ὥστε ὁ Παῦλος νὰ θεωρεῖ ὑποχρέωσή του νὰ τὴν καθησυχάζῃ κάθε τόσο μὲ κάμπουσες μισογυ-

νικὲς κραυγές». Γιὰ νὰ καταλήξει: «Προτιμῶ νὰ θαυμάζω τὸν Παῦλο... ἀναβιώνοντας τίς ἀντιφάσεις στίς ὁποῖες τὸν περιήγαγε ὁ πολλαπλὸς ρόλος του παρά νὰ τὸν λατρεύω κεχηνῶς,... ἀποδεχόμενος τὰ πάντα... Ὑποθέτω ὅτι ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ κηρύξῃ τὴν ἐπαναστατικὴ νέα διαθήκη, ἀλλὰ συγχρόνως νὰ ἀποφύγῃ τὴν «ἐπανάσταση»... ἐάν διετάρασσε ἀμέσως τὴ ζωὴ τῶν κοινοτήτων στὴν πρακτικὴ τους καθημερινότητα... Εὐτυχῶς, ὁμως, ἡ νέα διαθήκη εἶχε ἀρχίσει νὰ ποτίζῃ τίς συνειδήσεις. Τὸ «οὐκ ἔνι ἄρσεν ἢ θῆλυ»,... (παραθέτει κάποια ἀκόμη ρητὰ «ὑπέρ» τῆς γυναίκας), ἐξανθρώπισαν σιγά-σιγά τίς χριστιανικὲς κοινότητες». Ἐσχάστε λοιπόν τὸ ἀπόλυτο κῦρος τῶν Γραφῶν καὶ τὴν θεοπνευστία τῶν συγγραφέων τους, τῶν «σκευῶν ἐκλογῆς», τοὺς ὁποῖους ὁ Θεὸς φώτισε καὶ ἔστειλε νὰ ποῦν στοὺς ἀνθρώπους κάθε τόπου, ἐποχῆς ἢ πολιτισμοῦ τὴν ἀλήθεια, πού Αὐτὸς θέλησε νὰ ἀποκαλύψῃ. Ὅλα στὸν κόσμο εἶναι σχετικὰ!...

Ἡ ἀναθεωρητικὴ τάση, πού πρακτορεύει ὁ Θ. Τ., μᾶς ἀπασχολεῖ ἐδῶ, γιατί τὴν ἀνιχνεύουμε στίς μέρες μας ἐπακμάζουσα σέ κύκλους ὀρθοδόξων θεολόγων, κυρίως πανεπιστημιακῶν, ἀκόμα καὶ κληρικῶν. Ποιά λοιπόν εἶναι ἡ ὀρθόδοξη θέση στό ἐπίμαχο θέμα; Ἐναρμονίζεται ἡ διατύπωση τῆς Γενέσεως μὲ ἐκείνη τοῦ Ἀποστόλου καὶ πῶς; Πόσο βαθιὰ στὴν ἀνθρώπινη φύση ἔχει θέσει ὁ Χριστιανισμὸς τὴ διάκριση τῶν φύλων, πού βλέπουμε στὴ γῆ; Κάποιες θρησκείες τοὺς προσδίδουν βάθος ὑπερβατικό. Στὸ πάνθεό τους ἔχουν θεότητες καὶ ἀρσενικὲς καὶ θηλυκὲς. Ἡ θρησκεία τοῦ

Χριστοῦ διδάσκει ὅτι ἡ γήινη ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι παρά ἓνα παροδικό ἐπεισόδιο μέσα στὴν αἰωνιότητα τῆς ὑπαρξῆς του. Στὴν ἀτέρμονη λοιπόν ζωὴ, τὴ μετὰ θάνατο, ὑπάρχουν φύλα; Ὁ Κύριος, σέ ἀντιπαράθεσὶ Του μέ τούς Σαδδουκαίους (Λουκ. κ' 27-37), ἔχει κάνει μιὰ συγκλονιστικὴ ἀποκάλυψη: Ἡ λειτουργία τῶν φύλων, πού ἐκφράζεται μέσα ἀπὸ τὴ δυνατότητα ἀνδρόγυνων συζυγιῶν, εἶναι παροδική, ἀποκλειστικά γήινο γεγονός, καὶ δὲν ἔχει αἰώνια διάσταση. Μετὰ τὴν ἀνάσταση οἱ ἄνθρωποι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες «*ισάγγελοι εἰσὶ καὶ υἱοὶ εἰσὶ τοῦ Θεοῦ*». Ο Θεὸς ἔχει θεσπίσει τὴ λειτουργία τῶν φύλων γι' αὐτὴ τὴ ζωὴ. Μετὰ θάνατον χάνει τὴ δυναμικὴ της.

Δὲν ἀπομένει ἄραγε τίποτε στὴν πέραν τοῦ τάφου ζωὴ ἀπὸ τίς γήινες ἐμπειρίες τοῦ φύλου, καὶ γενικά τὰ βιώματα ἀπὸ τίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων ἐδῶ στὴ γῆ; Μὲ δεδομένο ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ὅπως δέχεται ἡ Ἁγία Γραφή, μετὰ τὸν θάνατό τους δὲν διαλύονται μέσα σέ κάποιο συμπαντικὸ νιρβάνα, ἀλλὰ κρατοῦν ἀκέραιη τὴν προσωπικότητά τους, πού πῆραν ἀπὸ τὸ Θεὸ κατὰ τὴ στιγμή τῆς σύλληψής τους, θά διατηροῦν μνημεις ἐμπειριῶν τῶν μεταξύ τους σχέσεων. Αὐτὸ ἔδειξε ὁ Κύριος, στὴν παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου, ὅπου ἔφερε τὸν πλούσιο μετὰ τὸν θάνατό του καὶ τὸν Ἀβραάμ νά ἀναγνωρίζονται, νά συζητοῦν ὡς διακριτὰ πρόσωπα καὶ νά

θυμοῦνται πρόσωπα καὶ καταστάσεις τῆς γήινης ζωῆς (Λουκ. ιστ' 19-31). Θά πρέπει λοιπόν γήινες ἐμπειρίες ἀπὸ τίς σχέσεις μας μέ ἄλλα ἀνθρώπινα πλάσματα νά μᾶς ἀκολουθοῦν (εἴθε ὡς μνημεις βίου κατὰ Θεόν καὶ ὄχι ἀνταρσίας), χωρὶς ὅμως ἡ μνήμη τοῦ φύλου μας ἐδῶ στὴ γῆ, αὐτὴ καθαυτὴ, νά εἶναι καθοριστικὴ γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ προσώπου μας στὴν ἄλλη ζωὴ. Στόν πυρῆνα τους τὰ ἀνθρώπινα πρόσωπα πλάστηκαν, καὶ θά παραμείνουν, αἰώνια, ὡς «*ισάγγελοι*» καὶ «*υἱοὶ τοῦ Θεοῦ*».

Πιστὸς στὴ γραμμὴ τῆς θείας ἀποκάλυψης τοῦ Κυρίου μας, θά πεῖ ὁ μέγας ἀπόστολός Του Παῦλος: «*οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θῆλυ*» ἀλλὰ ὅλοι εἶναι ἓνα «*ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*» (ἔ. ἀ.). Δὲν θά ἀνατρέψει τὴ διήγηση τῆς Π. Διαθήκης γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ δύο διακριτὰ φύλα, ἀλλὰ θά τὴν συμπληρώσει. Θά ἀναδεῖξει ἰσότημη, ἰσάζια καὶ φυλετικὰ ἀδιάφορη τὴν ὑπαρξιακὴ ὄντοτητα τῶν ἀνθρώπων, ἄσχετα τοῦ ρόλου πού κλήθηκαν νά βιώσουν στὴ γῆ.

Αὐτὴ τὴν ὑπαρξιακὴ ὁμοῦ ἐνότητα τῶν φύλων ὁ φεμινισμὸς τῆς «νέας τάξης», καὶ ὄχι μόνο, τὴν ἐκλαμβάνει καὶ τὴν προωθεῖ κατὰ τὴν ἀτζέντα του, πού θέλει τὸν ἄνθρωπο νά παλεύει γιὰ τὴν ἀνάδειξη καὶ καταξίωσή του στὴ γῆ, ὡς «ἄφυλος», ἢ μᾶλλον, «ἀορίστου» φύλου. Ὅχι «*ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*»...

Ἐ. Χ. Οἰκονομάκος

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στὸ διαδίκτυο.

Διεύθυνση: www.el-pliροφοrisi.gr

Καὶ οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στὸ διαδίκτυο. Τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικοδήμου

Διεύθυνση: www.spora.gr